

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. február 19.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ISTEN ISKOLÁJÁBAN

Alapige: 1Mózes 44,24-34

Mi elmentünk apánkhoz, a te szolgádhoz, és elmondtuk neki az én uram beszédét. Mikor aztán apánk azt mondta, hogy vásároljunk megint egy kis élelmet, mi azt feleltük: Nem mehetünk el. Csak akkor megyünk el, ha velünk lesz a legkisebb testvérünk is, mert nem kerülhetünk annak az embernek a szeme elé, ha a legkisebb testvérünk nem lesz velünk. Akkor apám, a te szolgád, ezt mondta nekünk: Ti is tudjátok, hogy csak két fiút szült nekem a feleségem. Az egyik elment tőlem, és én azt gondoltam: Biztosan vadállat tépte szét, nem is láttam mindmáig. Ha ezt is elviszitek tőlem, és szerencsétlenség éri, akkor a bánat miatt juttatjátok ősz fejemet a halottak hazájába.

Ha úgy térek most vissza apámhoz, a te szolgádhoz, hogy nem lesz velünk ez a fiú, akihez lelkéből ragaszkodik, és ha meglátja, hogy nincs meg a fiú, akkor meghal, és szolgálid a bánat miatt juttatják apánknak, a te szolgádnak ősz fejét a halottak hazájába. De a te szolgád így vállalt kezességet apámnál ezért a fiúért: Ha nem hozom vissza hozzád, egész életemben viseljem vétkem terhét apám előtt. Ezért hadd maradjon itt a te szolgád e fiú helyett az én uram rabszolgájaként, ez a fiú pedig menjen el testvéreivel! Mert hogyan mehetnék el apámhoz, ha ez a fiú nincs velem? Nem akarom látni azt a bajt, ami apámat érné.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönünk minden percet, minden órát, amit reád figyelve, előtted való csendben tölthetünk.

Olyan sokszor elmondtuk most: Ne szóljon igéd hiába. Tudjuk, Urunk, hogy nem neked van arra szükséged, hogy ezt ismételgessük, hanem nekünk. Bevalljuk őszintén, hogy olyan sok igét hallottunk, amiből nem lett semmi. Útfélre esett, jobb esetben kövek közé, megfojtották a tövissek, és olyan kevés ige vert gyökeret és termett gyümölcsöt az életünkben.

Őszintén megvalljuk, Urunk, hogy sokszor az egyik fülünkön be, a másikon kimegy a te igéd. Sőt sokszor be sem jön még a fülünkön sem, annyira tele vagyunk önmagunkkal. Még bibliaolvasás közben is máson jár az eszünk, igét hallgatva is a saját gondolataink foglalkoztatnak.

Annál inkább köszönjük türelmedet, hogy még mindig van szavad hozzánk. De tudjuk, Urunk, hogy ha nem te szólsz, a szó fülig, ha érhet, de szívig nem mehet. Nekünk pedig új szívre van szükségünk, és az új életben való megerősödésre.

Ezért alázatosan kérünk: adj nekünk ma este is olyan ígét, ami a te szádból származik, és ezért megcselekszi, amit te akarsz. És segíts minket úgy hallgatni ígédet, mint amit te mondasz nekünk, hadd jöjjön be a fülünkön, járja át az értelmünket, hassa át a szívünket, hogy azután legyen, ami kimegy a szánkon és tudunk másokat is ígével erősíteni.

Kérünk, így munkálkodj bennünk ígéreted szerint.

Ámen.

Igehirdetés

Bibliaolvasó vezérfonalunk szerint napok óta a Józsefről és családjáról szóló izgalmas történeteket olvassuk a Bibliából. Megdöbbenő az, hogy egy ilyen család életét is, amelyet Isten nagy célokra választott ki, mennyire beárnyékolja, sőt átjárja sokféle bűn. Csak csodálkozhatunk azon, hogy Isten nem veti el az ilyen embereket, hanem csodálatos türelemmel, bölcsességgel és szeretettel formálja őket, tisztogatja az életüket, amíg alkalmasakká válnak arra, hogy Isten terve megvalósuljon az életükben, ők pedig használható eszközökké váljanak Isten kezében, és áldássá legyenek mások számára.

Ahogy újra és újra elolvastam ezeket a történeteket, Nehémiás imádságának ez a mondata jutott eszembe ismételten: „De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted, ezért nem vetsz el bennünket.” (Neh 9,17) Naponta hálát kellene adnunk azért, hogy ilyen Istenünk van.

Nos, vegyük sorra a család tagjait, hogy ki miben vétkes, és azután Isten melyiküket milyen osztályba íratta be, mert beiskolázta és megnevelte őket.

Jákóbnak, az édesapjuknak, mi volt a vétke? Sok minden, de leginkább az, hogy nem egyformán szerette a gyermekeit. A kedves feleségtől, Ráhel-től született két fiút jobban szerette, mint a többieket. Ezt érthetően nem vették jó néven a többiek, és ezzel a tulajdon apjuk osztotta meg a testvéri közösség egységét. Különösen kivételezett Józseffel, akinek, mint tudjuk, cifra ruhát készíttetett. József hétköznapi is ünneplőben járt, és amíg a bátyjait kint a mezőn verte az eső, tűzte a nap, addig ő otthon kényelmeskedett. Valóságos bálványá nőtt Jákób számára József és Benjámín, főleg, miután az édesanyjuk, Ráhel, meghalt.

József nem tehetett arról, hogy kivételezett vele az apja, de nem jól dolgozta fel ezt a helyzetet. Rossz híreket hordott haza testvéreiről, aztán szinte dicsekedett az álmaival, amivel még inkább ingerelte őket. Sokféle éretlenség jellemezte őt még akkor. Egyáltalán nem érzékelte, hogy ebben a kényes helyzetben hogyan maradhatna ő mégis alázatos, szelíd és kedves.

És a testvérek? Ebben az áldatlan feszültségben meggyűlöltek Józsefet. Ezt olvassuk: „Jó szót sem tudtak hozzá szólani.” És meg akartak szabadulni tőle. Először elhatározták, hogy megölik, aztán mégsem akarták, hogy az ő kezük ontsa ki a testvér-vért. Akkor dobjuk bele egy kiszáradt kútba, majd ott éhen hal. De éppen akkor jöttek arra a rabszolga kereskedők, akkor még egy kis pénzt is kapunk érte — eladták rabszolgának. Otthon pedig azt hazudták, hogy valószínűleg vad-

állat tépte szét, mert a ruhájának egy darabját kecskevérrrel bekenve megmutatták az öreg Jákóbnak.

Mit lehet kezdeni egy ilyen társasággal? Egy ilyen családdal, ahol azok, akik vér szerint a legközelebb vannak egymáshoz, ellenfelet, sőt ellenséget látnak egymásban. Ahol egyáltalán nincs egység, egyetértés, de az erre való törekvés sincs. Soha nem beszélük meg, hogy kinek mi fáj és miért, és hogyan lehetne azon segíteni. Egyáltalán nincs példa arra, hogy beszélgetnének egymással önmagukról, egymásról, ahol az irigység, a keserűség, a harag, a bosszúvágy indítja a cselekedeteket.

Valóban nagy csoda, hogy Isten nem veti el az ilyen embereket sem. Akivel Őneki terve van, azt alkalmassá teszi arra, hogy az Ő terve megvalósuljon az életében. És ezekben a fejezetekben arról olvasunk, hogy Isten az ilyen embereket beiskolázza és elkezd nevelni. Először mindig az Ő igéjével. Mindig azzal kezdi Isten, hogy szól. De ha ezt nem hallja, vagy nem veszi komolyan az ember, akkor megszorogat bennünket. Ahogy az Ószövetség utolsó kis prófétai könyvében olvassuk: Isten néha ül, mint egy ötvös, aki megtisztítja az ezüstöt. Kiégeti a salakot belőle addig, amíg tiszta lesz. (Mal 3,3)

Mai igénk arról szól, hogy Isten itt egy komplex pedagógiai tervet készít el az egész család számára. És kit-kit, onnan, ahol éppen van, elkezd formálni, hívogatni közelebb magához, és a végén ennek szép eredménye lesz.

Milyen az, Isten iskolájába járni? Erről szól a mai igénk.

Mit kellett megtanulnia Jákóbnak? Azt, hogy Isten nem osztozik az imádaton. Isten mellé nem kerülhet senki. Aki nekünk ezen a földön a legdrágább, akit a legjobban szeretünk, azt szeretnünk kell és nem imádnunk. Imádni könnyebb a kis unokát is, meg egymást is, mint szeretni. A szeretethez sokkal több áldozat szükséges. Imádni viszont csak Istent szabad. Ő ezen nem osztozik. S ha valakit mégis odaemelünk Ő mellé bálványként, azt a bálványt a mi érdekünkben ledönti.

Az egyik bálvány, Ráhel, meghalt, de ott maradt a két tőle való fiú. Akkor azokat magasztosította fel Jákób. Józsefet elveszítette. Ő azt hitte vadállat tépte szét, a valóságban messze földre eladták rabszolgának, mindegy, elveszett. Hátha most már Isten az Őt megillető helyre kerül. Nem. Akkor felemelkedik Benjámín, a másik megmaradt fiú. Most azonban sor kerül arra, hogy esetleg Benjámint is el kell veszítenie, mert az a nagy úr, ott Egyiptomban, azt mondta, hogy csak akkor kap ez a család gabonát az éhínség idején, ha a legkisebb testvérüket is, vagyis József édestestvérét is elhozzák magukkal. Ezt elmondták Jákóbnak, de ő erről halani sem akar. Csak hát az éhség nagy úr, el kell indulni gabonáért, de Benjámín nélkül nem lehet.

Akkor mondta nagyon szomorúan Jákób ezt: Elveszitek tőlem gyermekemet? József már nincs meg, Simeon sincs meg — ott kellett hagyni őt túszként —, és még Benjámint is elviszitek tőlem. Engem sújt mindez. De el kellett engednie. Most már nincsenek bálványok, hátha eszmél, hogy az élő Istent szabad csak imádni.

Nem különös, hogy Ábrahámnak ez nem volt probléma? Ábrahám kész lett volna az egyetlen, Izsákot feláldozni az Úr szavára, ha a szíve szakad meg belé, akkor is. Aztán nem kellett feláldoznia. Jákóbnak kemény leckéken keresztül kell eljutnia oda, hogy az Úr az Isten és nincs más. Egymást szeretnünk kell és nem imádnunk.

És József? Őt az alázat iskolájába íratta be Isten. Megaláztatások sorozatán át kellett egyre mélyebbre jutnia. De minél mélyebben volt, annál valóságosabban tapasztalhatta Isten hűségét, jelenlétét. Újra és újra olvassuk a történetekben: de az Úr vele volt. Sorban, mindenki szembefordul vele, ezt megengedi Isten. Tanuld meg, gyerek, hogy te egyedül vagy végső soron, de soha nem vagy egyedül, ha az Úrral szoros közösséged van. És József egyre jobban ragaszkodott az Úrhoz, egyre jobban bízott benne. Isten pedig egyre mélyebbre vitte őt azért, hogy majd ha hirtelen nagyon magasra emeli, ott is alázatosan tudjon helytállni.

És a testvérei? Róluk ír legrészletesebben a Szentírás, mi is velük foglalkozunk ma este a legrészletesebben.

Mi lesz velük? Egyáltalán érdemes-e ilyen társasággal foglalkozni, akiket vad indulataik irányítanak, akik készek a testvérüket megölni csak azért, mert őt jobban szereti az apjuk, akik egységesen, testületileg az édesapjuk szemébe hazudnak, és évtizedeken keresztül ezt a hazugságot fenn akarják tartani, akik képesek voltak arra, hogy amikor Józsefet beledobták a kiszáradt kútba, hogy ott éhen haljon, közvetlenül utána leülnek a kút mellett uzsonnázni — le van írva a Bibliában. Milyen emberek ezek? Mit akarhat vajon Isten az ilyenekkel kezdeni?

Nagyon megsértődtek, ha azt kérdezem: és mit akar Isten az ilyenekkel kezdeni, mint akik mi vagyunk? Akik itt ülünk szépen, illedelmesen, de ha beszélnünk kellene azokról a gondolatokról, vágyakról, indulatokról, amik csak az elmúlt napokban is, vagy akár ma is átfutottak rajtunk, akkor kétségbe esnénk, és némelyikről semmi pénzért nem beszélnénk a nyilvánosság előtt. De Isten ezt is pontosan tudja rólunk. Ő olyanoknak ismer, akik valójában vagyunk.

És mit akar kezdeni velünk? Nem tudom, feltűnt-e már, hogy mit olvasunk József testvéreiről a Biblia utolsó lapján? „A mennyei Jeruzsálemnek tizenkét kapuja volt, a kapukon nevek felírva. Izráel fiai tizenkét törzsének nevei.” (Jel 21,12)

Ezeknek a testvérgyilkosoknak a neve ott lesz a mennyei Jeruzsálem kapuin. Ezért akar Isten kezdeni még ilyenekkel is valamit. Nem is valamit, hanem Ő pontosan tudja, hogy mit. Ezért nincs Isten számára reménytelen ember, még mi sem vagyunk reménytelenek, és azok sem, akik most eszünkbe jutnak, hogy Uram, róla nem tudom elképzelni, hogy megváltozzék és mássá legyen. Számára nincs reménytelen ember akkor sem, ha az illető anyaszomorító komisz kamasz, akkor sem, ha szenvedélyek kötelei közt vergődő rab, és már ő is lemondott magáról, akkor sem, ha nagyképűen káromolja Istent vagy udvariasan azt mondja: ő agnosztikus. Isten számára nincs reménytelen ember.

A Biblia azt mondja, hogy Istennek mindannyiunk életére nézve van valami szép terve. Mi akkor járunk jól, ha minél előbb megismerjük magunk is ezt a tervet, és nem késleltetjük, nem nehezítjük — megakadályozni nem tudjuk — annak a megvalósulását, mert akkor kerülnénk a helyünkre, akkor bontakoznánk ki igazán, akkor lennénk azok, akiknek Ő megtervezett, és akikké formálni akar bennünket. Ma este is, ezzel az igével is.

Hogyan formálta Isten József testvéreit? Ezt részletesen most nem mondom el, mert az nagyon hosszú lenne. Javasolom, hogy az 1Mózes könyvének utolsó tíz fejezetét olvassuk el. Olyan izgalmas, hogy nem is lehet letenni. A 37. fejezettől

kezdődnek a róla szóló történetek. A summáját azonban mindenképpen látnunk kell, hogy megteljük a szívünk hálával és reménységgel.

A summája az, hogy huszonkét esztendő telt el addig, amíg végre József testvérei rádöbbsenek arra, hogy az ő akkori, huszonkét évvel azelőtti testvérgyilkos indulatuk, és az azt követő hazugságaradat, és a pillanatnyi nyomorúságuk között összefüggés van. Azért éri egyik nehézség a másikat most az életükben, mert annak idején ők elkövették ezt a gonoszsgot a testvérük ellen.

Rendkívül tanulságos az, érdemes lenne pusztán lélektani szempontból elemezni, hogy milyen tökéletes leírása a Szentírásnak ez, hogy egyszer egy szorult helyzetben egyszer csak eszébe jut az egyiknek, aztán a másiknak, aztán szinte kórusban mondják azt, amit itt a 42,21-22-ben olvashatunk: „De így beszéltek egymás közt: Bizony, a testvérünkért bűnhődünk most (tudniillik József látszólagos haraggal becsukatta őket a börtönbe. Nem mentek sehova, mert kémek vagytok. Ez az egyik legsúlyosabb vád volt akkor. Nem tudják, hogy mi lesz velük, mert ha tényleg azt hiszik, kémek, ki is végzik őket.) mert láttuk az ő nyomorúságát, amikor könyörgött nekünk, de nem hallgattunk rá. Emiatt ért utol bennünket ez a nyomorúság. Ruben is megszólalt, és ezt mondta nekik: Megmondtam nektek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok rám, és most az ő vérért keresik rajtunk.”

Szó sem volt efféléről. Csakhogy a meg nem bánt bűn él. Ott maradt a lelkiismeret mélyén, sokszor talán lefojtva, legyömösölve a tudatalattiba. Nekem se jusson az eszembe, nem akarok rá gondolni. Néha álmában fel-felvetődik az embernek. De itt a prés alatt, ebben a kétségbeejtő helyzetben nem tudnak másra gondolni. Bizony, a miatt következett be ez. És milyen igazuk van.

Ez azonban még nem megoldás. Valamivel később, a 28. versben azt olvasuk, hogy egyikük felkiált: bizony, Isten cselekszik most velünk! Hogyhogy Isten? Hát ez az egyiptomi nagyúr becsukatta őket, aztán nem tudjuk mi lesz tovább. De kezdik látni: ez nem véletlen. A dolgok összefüggnek egymással, a bűnnek következménye van. Mindaz, ami most történik, következmény. Valami megoldatlan, egy bűnlavina indult el azzal, hogy eladták Józsefet. Attól kezdve mindenkinek azt kellett hazudniuk, hogy valószínűleg vadállat tépte szét. És valahányszor elmondták ezt, tudták, hogy nem igaz. Valahogy a lelkiismeretet is meg kell nyugtatni. Kutyaharapást kutyaszőrével, gyilkos indulatot hazugsággal próbálunk orvosolni. És halmozódik, nő, mint a lavina. És most egyszer csak világos lesz mindez. Kezdek látni, hogy ők Isten iskolájában vannak. „Isten cselekedte ezt velünk.”

És most mit fog még cselekedni? Mert az, hogy a bűn fájni kezd, még nem megoldás. A büntudat nem bűnvallás. Mikor lesz ebből bűnvallás? Akkor, amikor még szorosabbra szorul a hurok a nyakukon, amikor a kis Benjámin is ott akarja tartani rabszolgájának ez a nagyúr, József, akit még nem ismertek fel, és akkor Júda ezt mondja neki: „Mit mondjak most az én uramnak? Mit szóljunk, és mivel igazoljuk magunkat? Isten hozta napvilágra a te szolgáid bűnét. Most már rabszolgái vagyunk az én uramnak mi is, meg az is, akinél azt a serleget megtalálták.” (Tudniillik József serlegét belecsempészték Benjámin gabonás zsákjába, és ez halálos véték volt.) Dehogy lopta el, eszébe sem volt. De most a testvérek is mind őreá haragudhatnának, mert a kicsivel van mindig a legtöbb baj, és ugyanaz az indu-

lat előjöhetne, ami huszonkét évvel korábban József ellen, de most már nem az az indulat van bennük. Hanem?

Amikor kiderül, hogy a serleget ellopott Benjáminnak ott kell maradnia rabszolgának, a többi mehet, viheti a gabonát, akkor mint egy védőgyűrű körülveszik a kicsit, és azt mondják: nem! Vagy mindnyájan itt maradunk, vagy pedig Júda előáll azzal: apámnak megígértem, hogy ha a kicsit bármi baj érné, én kezeskedem érte. Én hadd maradjak itt helyette. És akkor mondja el ezt a hosszú beszédet, amit hallottunk, hogy mert ősz fejét a sírba vinné az, ha itt marad ez a gyermek.

Itt véget érnek a próbák. Be lehet fejezni az iskolát. Ez volt az utolsó osztály, mert ez volt a cél, hogy világosságra jöjjön a bűn, hogy amit ők követtek el, azt a maguk bűneként ismerjék be, és megszabaduljanak attól a gyilkos indulattól, ami jellemző volt rájuk.

Mert mi történt itt? Az történt, hogy huszonkét évvel ezelőtt képesek lettek volna megölni a testvérüket azért, mert őt szerette legjobban az apjuk. Most pedig minden áldozatra készek lennének a testvérükért, mert őt szereti legjobban az apjuk. Huszonkét évvel azelőtt gondolkodás nélkül eladták Józsefet rabszolgának, hogy megszabaduljanak tőle. Most pedig gondolkozás nélkül ott maradnának mindnyájan rabszolgának azért, hogy Benjámin haza engedjék az apjukhoz. Akkor József bevérezett ruháit vitték haza egy hazugsággal, most Benjámin magát szeretnék hazavinni vagy küldeni épségben és egészségben. Akkor nem kímélték Józsefet önmagukért, most nem kímélnék önmagukat Benjáminért. Akkor ők akartak előbb és feljebb jutni József kárán. Most pedig Benjámin akarják megmenteni a saját szabadságuk árán.

Lehetséges ekkora változás, hogy ezek a gazemberek ilyen egymást féltő, áldozatkész, segítőkész emberekké váljanak, akik szeretik egymást? Gonosztevőkből végre testvérekké? Bűntársakból bajtársakká, akik éppen a bajban nem hagyják magára a legkisebbet? — Ezért mondtam: Isten számára nincs reménytelen ember — és tudatosan nem mondom ezt: reménytelen eset, mert mi nem esetek vagyunk az Ő számára, Ő név szerint számon tart minket, és mindent elkövet azért, hogy az Ő szép terve megvalósuljon az életünkben.

Néhány olyan fontos igei igazságot hangsúlyozok még, amit jó, ha végig gondolunk és magunkkal viszünk.

- Az első az, hogy ezek szerint a bűn nem évül el. Évtizedek eltelhetnek, a meg nem vallott, meg nem bocsátott, el nem rendezett bűn él és hat, és egyetlen megoldása van: ha világosságra jön, ha az, aki elkövette, megvallja.

Felolvasok két jól ismert ígét ennek a szemléltetésére. A 32. zsoltárban az akkor éppen súlyos bűnöket elkövetett Dávid mondja ezt: „Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Amíg elhallgattam a bűnömet, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátotta bűnömet, amit vétettem.” (Zsolt 32,2-5).

Ezt a személyes vallomást summásan és tételesen a Példabeszédek könyve így írja: „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége. Aki azonban megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.” (28,13).

Szeretnék bátorítani mindenkit, hogy ha ma este ezt az ígét hozta elének Isten, álljunk Ő elé és kérdezzük meg még ma: Uram, mi az, amit talán már én is elfelejtettem, csak a rossz következményeivel találkozom néha, és kész vagyok neked mindent megvallani és elhagyni, ami a számodra utálatos.

Dávid egyszer így imádkozott: „Titkos bűnöktől is tisztíts meg engem.” Amiről én sem tudom, hogy még vagy már vétkeztem ellened, valljuk meg mindenk előtt az Úrnak, esetleg annak is, aki ellen elkövettük. (Az egy másik kérdés, hogy nem minden esetben szükséges, mert lehet, hogy az illető nem bírja azt elviselni.) De az Úrnak mindenképpen.

- A másik, amit élesen élem hozott ez az ige, hogy a pártoskodásnak, a közösség megosztásának mindig súlyos következményei vannak. Sok bűn melegágya az, hogy ki kit szeret jobban, kit szeretek kevésbé. Ez mindig megoszt egy közösséget. A mi népünk sajnos pártoskodó nép, és láthatjuk azt, hogy melyek ennek a következményei.

Most ne másokra mutogassunk, mert itt belül, a szívünkben kezdődik el a pártoskodás. Isten őrizzen meg minket attól, hogy akár a gyülekezetben is elhítsük a pártoskodásnak a mérgét, hogy ki kit szeret és miért és mikor, és miért jobban. Mert ez mindig azt leplezi le, hogy az élő Isten nincs a helyén az életünkben, nem Őt szeretjük teljes szívünkben és teljes lelkünkben. És a családban, házasságban is ennek a csíráját is ki kell irtani.

Megint azt javasolom: álljunk ma este Isten elé őszintén, és kérdezzük meg: Uram, én nem hintek-e el ilyen megosztó gyommagvakat? Ha igen, szeretném ezt abbahagyni. Megvallja és elhagyja — ezt olvastuk.

- A harmadik, ami jogos kérdés, hogy valóban így történik ez, hogy Isten csak úgy megbocsátja az ilyen súlyos bűnöket is, amiket itt ezek a testvérek elkövettek például? Vagy akár Jákób elkövette? Vagy József is követett el bűnöket. Pedig Isten milyen kemény volt hozzájuk. Csak ilyen áron lehet megszabadulni ezektől?

A Biblia azt mondja: nem ilyen áron lehet megszabadulni. Azért lehet megszabadulni a bűnöktől, azért válhat valaki gyilkos indulatokkal, hazugságokkal terhelt életű emberből igazán testvéri indulatúvá, mint ahogy itt láttuk, mert Isten sokkal keményebb, mint ahogy mi azt tapasztaljuk. Ő olyan kemény, hogy az Ő egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért feláldozta. Az egyetlen, aki bűn nélkül való volt ezen a földön, feláldozta azokért, akik ilyen testvérgyilkosságra is képesek, hazudozni képesek, meg minden bűnre képesek.

Jézus Krisztus bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne. Mert Ő megsebesítettett a mi bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, de az Ő sebeivel meggyógyulhat minden testvérgyilkos, hazudozó, parázna és bármilyen bűnös. Az a kegyelem, amit Ő a kereszten a benne hívők számára megszerzett, az elég. Személy szerint bármelyikünknek is, és elég minden benne hívőnek.

Adjunk hálát ezért és teljék meg a szívünk reménységgel. Így nézzünk önmagunkra is, így nézzünk azokra a rokonainkra is, akikről már lemondunk, hogy ebből biztos nem lesz szent ember soha, és bízzunk a hatalmas Istenben, mert igaz ám, amit Nehémiás mondott az imádságában: „De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, türelmed hosszú, szereteted nagy.” Igaz ám az az ének is, amit

sokszor elharsogunk, de nem tudom, hogy a szívünk és értelmünk igazán követi-e, és megtelik-e a szívünk hálával, amikor azt mondjuk: „Az Úr csodásan működik, bár az útja előttünk rejtve van, és bölcs terveit megérleli (mint ennek a családnak az életében is), rügyet fakaszt az ág, (pedig ha most ránézünk az ágra, egyáltalán nem az jut az eszünkbe, hogy néhány hónap múlva virágba borulnak ezek), s bár mit sem ígér bimbója, ott valamikor gyümölcs fog teremni.” Még a mi életünk is teremhet gyümölcsöt az Ő dicsőségére.

Imádkozzunk!

Istenünk, magasztalunk téged most mindenekelőtt türelmedért. Köszönjük, hogy te nem úgy vagy, mint mi, hogy egy-két kudarc után lemondunk magunkról, egymásról. Sok mindent elkezdtük már életünkben, de abbahagytuk. Köszönjük, hogy te hűséges Isten vagy. Köszönjük, hogy nem végzel fél munkát, akiben elkezdted a jó dolgot, el is végzed azt a Krisztus Jézus napjáig.

Dicsőítünk azért, ha bennünk már elkezdted újjáteremtő munkádat. Alázatosan kérünk: folytasd azt kegyelmesen. Taníts minket úgy imádkozni másokért, úgy élni neked engedelmes, megszentelt életet mások előtt, hogy ott legyen a szívünkben a reménység, hogy belőlük is tudsz új embert formálni.

Könyörgünk a mi széthúzó népünkért, a gyülekezetekért, családjainkért. Könyörgünk a megbetegedett házasságokért.

Kérünk, Urunk, segíts el minél többünket arra, hogy ki tudjuk mondani: miattam történt ez a baj.

Ajándékozz meg minket azzal, hogy világosan lássuk a még meg nem vallott, el nem rendezett bűneinket. De meg ne álljunk itt, hanem el tudjuk azokat mondani neked abban a bizonyosságban, hogy ha megvalljuk bűneinket, te hű és igaz vagy és megbocsátod azokat.

Áldunk azért, hogy amit mi emberi erőfeszítéssel jóvátenni soha nem tudunk, azt te isteni kegyelemmel egyszer és mindenkorra meg tudod bocsátani. Erősíts meg bennünk ezt a hitet, taníts meg élni ebből a kegyelemből, és őrizd meg attól, hogy bármikor visszaéljünk azzal.

Köszönjük a mai nap csendjét, ezt az órát itt a gyülekezet közösségében a te házában, és köszönjük, hogy a te kezedre bízhatjuk magunkat, szeretteinket, népünket, és a jövő héten is várhatjuk áldásaidat.

Kérünk, segíts ebben a csendben elkezdni az őszinte vallást.

Ámen.